

Calatorie prin Duhul Romaniei 2

Preot Gh. Calciu
(Urmare din numarul trecut)

Intr'o astfel de atmosfera, nu poți trece direct la lucrurile lumesti, ca de pilda, la intrebarea plecarii parintelui Adrian de la Antim la Lainici si la motivele acestei plecari oarecum...intempestive.

Ne-am amintit de inchisoare, de adanca viața duhovniceasca pe care o aveam acolo, cu durere, dar si cu piosenie, ne-am adus aminte de cei adormiți in Domnul, prin torturi, prin foame si boli netratate, prin suferințe. Mai ales, ne-am amintit de Gherla si de Aiud, unde cei morți nu au avut parte de un mormant cunoscut, dar ei sunt adanc ingropați in sufletele noastre si, asa cum spune parintele Larion, ucenicul parintelui Sandu Tudor, mort martiric in inchisoarea Aiud, sa nu ne miram daca vreodata, se vor descoperi in cimitirul inchisorii de acolo, moaste in gropi fara nume si fara cruce.

In cele din urma, parintele Adrian Fagețeanu a inceput sa ne povesteasca de ce a plecat de la Sf. Manastire Antim. Atunci am aflat ca, de fapt, aceasta manastire Lainici a fost primul lui loc de monahism si totdeauna el a considerat Lainici drept manastirea lui de metanie si acum, la varsta batraneții inaintate, s'a intors la locul unde se va odihni vesnic. Parintele ne-a spus ca a mai avut si un motiv personal, dar care nu are nici o legatura cu ceva din afara lui. Am respectat aceasta discreție si ne-am despartit cerandu-i binecuvantarea, ca unui presbiter ce era. M'a urmarit o vreme figura lui senina, incadrata de barba alba si de ochii lui stralucitori.

De la Targul Jiu am plecat spre Bucuresti in graba mare, fara a ne mai opri undeva, fiindca eram grabit sa ajung in satul meu natal, Mahmudia, asezat pe malul brațului sudic al Dunarii, numit Sfantul Gheorghe. Este cel mai frumos sat din lume, pentru ca este primul sat pe care ochii mei de copil l-au vazut si pentru ca niciodata nu-l voi putea vedea decat cu ochii copilului de atunci: misterios si fermecator, din care repede ajungi in balțile Deltei Dunarii cu o vegetație coplesitoare si o flora atat de bogata, in care nici macar legendele locale nu se mai puteau descurca si cu pasari, animale si pesti care se amestecau amețitor in imaginația noastra, tineri si batrani, deopotriva.

Cel mai important lucru era ca acest braț al Dunarii se cheama Sfantul Gheorghe fiindca marele mucenic urmarise scorpia care cauta sa scape ascunzandu-se in Marea Neagra spre care fugea exact pe acest curs, unde s'a instalat brațul Dunarii dupa aceea. Balaurul era grav ranit, alerga spre mare miscandu-si coada uriasa ca in svarcolire, ceea ce explica de ce bratul acesta

al Dunării face tot felul de meandre și cotituri. Când a ajuns la malul Mării Negre și era gata să se ascundă în apele ei adânci, unde nici sfântul nu i-ar mai fi putut face nimic, s'a înălțat calul alb al mucenicului pe două picioare, a sărit pe balaur, în așa fel, încât sulita sfântului Gheorghe a putut să strapunga balaurul prin inimă. Scorpia s'a tot sbatut până la apusul soarelui - serpii raniți, chiar cu capul tăiat, nu mor până la apusul soarelui - și tot miscându-și coada, a lărgit șanțul urias pe care îl făcuse și de aceea Dunărea are gura de varsare așa de largă. Mama stia exact și câte lovituri de sulita primise balaurul și stia de la cei bătrâni de câte ori și-a miscat coada pe malul mării până ce soarele a asfințit și balaurul a putut muri. Nu mai țin minte toate acestea din cauza usurății mele, dar nu m'am îndoit nici o clipă că bătrânii au știut exact numărul și nu s'au înșelat nici măcar cu o iotă.

Familia mea era într'o mare «dardora», cum se spune la noi, adică agitație, framantare: una din fetele (are trei) unuia dintre nepoții mei de frate (am mai mulți) urma să se mărite înainte de începerea postului Crăciunului și un maritis sau o însoțitoare nu este o chestiune de joacă în satul meu. Noroc că mirele era de la oras și acolo lumea este mai nărouă, așa că numai jumătate de sat era în dardora. Orasul dormea nepăsător. Am nimerit în mijlocul framantarilor, așa că venirea mea nu a făcut prea mare valvă, ca în alți ani. Sigur, au venit neamurile să mă vadă, au venit și supraviețuitorii generației mele – tare puțini au mai rămas! După câteva zile am plecat la Galați unde trebuia să mă aștepte domnul președinte de ședință judecatorească împreună cu Marcel, ca să plecăm spre mănăstirile din Moldova. M'a dus mireasa cu sora ei, cu mașina lor.

Ma uitam la pământul Dobrogei, de care, parca mă mai rupeam odată: aspru și neîmblanzit, opunându-se oricărei civilizații, a înghițit, în scurtă vreme, «Canalul Morții», a digerat cu nemilostivire toate canalele de irigație făcute de tehnica socialistă, a digerat țevile și s'a umplut de spini și de ciurlani proclamându-și cu ariditate independența și salbaticia. Bravo, pământ natal!

La Galați, un pod urias, caruia i se spune bac, ne-a trecut Dunărea din Dobrogea pe tarmul celălalt al orașului. Era plin cu mașini, cu caruțe și camioane, cu oameni care umblau pe picioarele lor, nu pe roți. Dunărea era sură și ursuză, la fel cu pământul Dobrogei. Batea un vânt subțire și tăios, bacul salta pe valuri urmându-și drumul cu încăpățănare. Imi era frig (nu eram pregătit pentru o asemenea vreme), dar am rămas pe punte ca să privesc pământul framantat al Dobrogei, dealurile ei sterpe, fără copaci, numai cu tufisuri mici, dealuri pe care alearga noaptea strigoii nădormiți ai crimelor din perioada comunistă și din care strabătea trufia unui pământ vechi și darz, care nu s'a lăsat înfrânt de navala agresivă a Carpaților, când aceștia s'au

nascut, ci, cu manie, i-a obligat sa faca un cot spre apus, dand astfel nastere Carpaților Meridionali. In realitate, dealurile Dobrogei sunt munți, munți autentici, care au creat acest scut dobrogean neclintit din vechime, dintotdeauna, fiind prelungirea lanțului de munți Hercinici.

Cand s'au nascut munții Carpați, venind navalnic spre Sud ca sa cucereasca Dobrogea, dealurile acestea de piatra, munții acestia batrani, nobili si adevarati, care astazi nici peste umar nu se mai uita la neastamparati Carpați, sau, daca se uita, o fac cu un dispreț suveran, s'au uitat la ei cu incrunțare si Carpații, cuprinsi de o frica pe care, in tinerețea lor nepriceputa nu si-o puteau explica, au cotit inspaimantati si au facut ei pe acolo ce au putut: un lanț de munți, varfuri, pasuri si chei, izvoare si ape... ma rog, nu puteau ei sa aiba mandria salbatica a munților Dobrogei.

Nici nu mi-am dat seama cand a ajuns bacul pe malul celalalt. Acolo ma asteptau Marcel si domnul presedinte care (presedintele) a venit repede la bac si m'a rugat cu cerul si pamantul sa cobor printre ultimii de pe bac, fiindca voia sa inregistreze pe hartia fotografica acest moment teribil si neinteles, cand un fel de Mohican dobrogean (termenul Mohican se asociaza necesar cu epitetul "ultimul") invadea pasnic (termen cu multe conotații politice) pamantul Moldovei.

Am acceptat fara sovaiala. Din (ne)fericire, n'am vazut niciodata aceasta fotografie, deci nu o pot produce in paginile articolului. S'ar putea ca hartia fotografica sa nu fi putut suporta acest extraordinar moment, sau, pur si simplu, munții Dobrogei s'au incrunțat o clipa si hartia fotografica s'a parjolit ca de un foc. (va urma)